

Ivan Hoffman: Boží mlčení, anebo člověčí hluchota? (AUDIOVIDEO CZ, 4 min)

- CZ24 News | 26. prosince 2023

ČESKO / SLOVENSKO / SVĚT: Ve vánočním zázraku má prsty to dítě v jeslích. Vždy nám připomene, že Bůh zde byl po celý čas, stačilo se zaposlouchat. Vyčistit si uši. Někomu může následování Krista připadat těžké, jeho řeč přísná, jeho nároky nesplnitelné. Než by se zaposlouchal, uši si raději zacpe a počká na příští Vánoce, glosuje bývalý disident, autor "hymny" Nežnej revolúcie „Slúbili sme si lásku“, novinár a nositeľ Ceny Ferdinanda Peroutky Ivan Hoffman vo svojom zamyslení pre Rádio Universum.

Viac vo videu:

Prepis videa:

Na to, jak mimořádné pozornosti se těší Vánoce, jsou zmínky o narození Ježíše v evangeliích kusé a vlastně marginální. Vánoční tradice působí spíše jako potřeba najít pro Ježíšův příběh vhodný začátek, než jako historická událost, doložená hodnověrnými svědky a přesvědčivými důkazy. Nakonec, pokud jde o okolnosti Kristova narození, je to naše víra, jež činí Vánoční příběh pravdivým. Vírou víme, jak to tenkrát před dvěma tisíci lety bylo.

Nikoli historikům, ale víře ve Vánoce vděčíme za atmosféru zklidnění a smíření, za to, že se z lásky vzájemně toužíme obdarovat, že jsme svátečně na sebe lepší. Z křesťanského hlediska je samozřejmě vrcholem církevního roku Velikonoční týden, tedy připomínka Kristovy oběti na kříži a jeho následné zmrtvýchvstání. Zatímco ale velikonoční mystérium je interní záležitost křesťanů, na Vánoce s Ježíškem v jesličkách věří spolu s křesťany i lidé váhající a také bezvěrci.

Vzpomínám, jak před lety, ještě za socialismu, měli někteří kněží připomínky k tomu, že se o Vánocích, na půlnoční mši zaplnil kostel k prasknutí: „Kde jste byli po celý rok!?“ ptali se přísně. Skoro to vypadalo, jako by svátečním příchozím měli za zlé, že si jdou pouze vyzobat z křesťanské vánočky rozinky. Možná by bylo lepší s otevřenou náručí uvítat zvědavce, které přilákalo betlémské světlo, a říct jim něco jako: „Toto je jenom začátek celé story. Přijdete-li i příště a vyslechnete-li ten příběh celý až do konce, možná vám změní život.“

Ze statistik plyne, že lidí, hlásících se ke křesťanství, ubývá. Může za to Boží mlčení, anebo lidská hluchota? Při pohledu na to, jak svět vypadá, kolik se páchá zla a jak se šíří lhostejnost a apatie, je člověk v pokušení si myslet, že Bůh se už na to nemohl dívat, že od člověka odvrátil zrak. Že člověka odepsal jako špatnou investici... Pak ale přijdou Vánoce, a s nimi zázrak, kdy jsou lidé na sebe hodní bez ohledu na to, co si provedli a v čem se neshodnou, jak těžká je doba, jak bezútěšná je politická situace a jak mizerné jsou vyhlídky na změnu k lepšímu.

Ve vánočním zázraku má samozřejmě prsty to dítě v jeslích. Vždy nám připomene, že Bůh zde byl po celý čas, stačilo se zaposlouchat. Vyčistit si uši. Někomu může následování Krista připadat těžké, jeho řeč přísná, jeho nároky nesplnitelné. Než by se zaposlouchal, uši si raději zacpe a počká na příští Vánoce. Všichni ale cítíme, že máme-li mít naději, je nám třeba nějakého společného jmenovatele, něčeho co nás spojí přes propastí různé víry či nevíry, protože Vánoce zkrátka nejsou každý den. Takovým společným jmenovatelem je na 24 hodin denně, 7 dní v týdnu a 12 měsíců do

roka jednoduchá výzva: „Nečiň druhým, co nechceš, aby oni činili tobě.“

ZDROJ: Radio Universum